

крепи падащите стени. Следъ това, безъ никакво усилие, изправи храма, подпирайки го съ плещи...

Поразенъ, щастливъ, Инокентий се спусна къмъ непознатия монахъ, поиска да стисне горещо ръцетѣ му, да го попита за чудната му, нечовѣшка сила. Ала той бѣ вече изчезналъ.

Мъглива зора забули съ прозрачна сребърна мрежа прозорцитѣ на Латеранския дворецъ. Дълго време слънцето и облацитѣ се бориха въ равна брань, докато внезапнѣнъ вѣтъръ очисти хладното небе.

Папа Инокентий се събуди съ горещо чело и горчиво сърдце. Сънътъ отъ преминалата нощъ се прецеждаше съ тънка отрова въ кръвта му, изпълваше го съ нѣкакво необяснимо недоволство, спущаше още по-черни була надъ челото му.

Следъ скромната закуска, той отиде въ работната си стая и накара да повикатъ Латеранския златаръ. Донъ Спинело Мартино донесе най-скѣпнитѣ си камъни и попита какво ще благоволи да зарѣча Светиятъ отецъ.

— Искамъ да изпратя подарѣкъ на патриарха на Антиохия, заедно съ нѣколко реда за подкрепа въ тежкитѣ и непосилни борби, които той трѣбва да води съ ония безумни и необуздани съперници: краля на Армения, графъ ди Триполи и великия майсторъ на Тамплиеритѣ, които не виждатъ надвисналата надъ главитѣ имъ опасностъ отъ сарацинитѣ, а-продължаватъ да се обезсилватъ взаимно въ безполезни разпри...

Инокентий сбърчи съ видима болка високото си чело. Обикновено тѣй спокойни и бистри, очитѣ му потъмнѣха, устнитѣ му се отпуснаха въ горчива гънка.

— Избери петъ едри топаза. Отъ тѣхъ ми направи хубавъ прѣстенъ. Точно същия като онзи, който изпратихъ на времето на българския патриархъ.

Донъ Спинело се поклони дълбоко. Връзъ прага на низката джбова вратичка застана дежурниятъ капеланъ. Папата отправи къмъ него въпросителенъ взоръ.

— Единъ просякъ желае да говори съ Ваше Блаженство.

Светия мѣстѣ